

samfund, og der skal mere og mere og mere over til dem.

Formanden:

Så er det sidste spørgsmål til hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Udenrigsministeren siger, at nu gælder det om at skabe fremdrift i Irak. Jamen det har man jo haft et år til. I et år har man haft mulighed for at skabe fremdrift, og det eneste, der er sket, er, at situationen er blevet værre og værre og værre.

De ting, som blev opnået i de første måneder, er rullet tilbage. Så siger ministeren, at det skyldes, at der er modstand fra baathister og fundamentalister. Ja, selvfølgelig. Hvad havde man ellers forventet? Selvfølgelig er der den modstand.

Det, man altså må konstatere, er, at situationen er blevet værre og værre, og at der ikke er nogen konkret plan for, hvordan den skal blive bedre, i hvert fald ikke en mere konkret plan end den, der var for et år siden.

Derfor vil jeg godt spørge udenrigsministeren til sidst: Er virkeligheden ikke den, som jeg har nævnt før, at vi mere og mere er på vej ind i en afghansk situation, som vi så, da Sovjetunionen besatte Afghanistan, hvor man kunne sige, at det ville være en katastrofe, hvis Sovjetunionen trak sig ud af Afghanistan? Det var det jo på mange måder også, da de gjorde det, men det ville have været en endnu større katastrofe, hvis de var blevet.

Er det derfor ikke på den baggrund rigtigt, når Jyllands-Posten skriver: Nu er spørgsmålet kun, hvordan og hvornår USA får trukket sig tilbage uden at efterlade en helt uoverskuelig situation med fare for yderligere konflikter og blodsudgydelser?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Altså hvis Jyllands-Postens hvordan og hvornår skal forstås på den måde, at det ikke er den 1. juli og lige op over, så kan jeg såmænd godt være enig, for selvfølgelig skal amerikanerne trække sig ud, det er de jo også selv indstillet på.

Opgaven er at trække sig ud uden at efterlade et kaos og ikke gøre det pludseligt. Altså når man har bygget det op, når man har fået den overgang til det irakiske selvstyre, og når irakerne selv siger tak, nu har vi ikke behov for jer længere, så skal man selvfølgelig trække sig ud.

Jeg har jo også sagt på den danske regerings vegne, at vi ikke er der pr. 1. juli, medmindre irakerne beder os om at være det, når der kommer den irakiske overgangsregering, caretaker government, fra den 1. juli. Det er da oplagt. Vi er da ikke imod irakerne. Vi er der for at hjælpe irakerne.

Kl. 13.25

Der er også sket fremskridt rundtomkring i Irak. Det skal man jo heller ikke underkende på grund af brutaliteterne og uhyrlighederne i amerikanske fængsler og på grund af de terrorangreb, som finder sted fra guerillagrupper og terroristgrupper. Der sker jo fremskridt.

Det, det drejer sig om, er stadig væk den samme recept: det er civil fremgang, FN-inddragelse, mere arbejde, således at man får skabt bedre vilkår, så sundhedsvæsenet fungerer bedre, vandforsyningen fungerer bedre, skolerne fungerer bedre.

Så er der områder, hvor nogle forhindrer det, men det har de villet hele tiden, for det må ikke gå frem efter deres mening, og vores opgave er at sørge for, at det går frem.

Der får vi jo ingen hjælp fra hr. Søren Søndergaard, for hr. Søren Søndergaard vil ikke være med til at hjælpe den regering, der skal komme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Det var afslutningen på spørgsmålene til udenrigsministeren. Så går vi videre til integrationsministeren.

Spm. nr. US 131

Jesper Langballe (DF):

Mit spørgsmål vedrører den debat, der i dag udgår fra Nørremarksskolen i Vejle, hvor man af praktiske pædagogiske grunde har delt 50 elever op i tre klasser: en fremmedsproget og to, der hver har en tredjedel fremmedsprogede børn.

Det er vel egentlig ganske fornuftigt, hvad skolen og borgmesteren i Vejle, Flemming Christensen, siger, nemlig at man ikke kan have, at de danske forældre tager deres børn ud af skolerne og sender dem i privatskoler, for at børnene skal lære noget, så vi får en folkeskole, der er fremmedsproget, og så et privatskolevæsen, der er dansk.